

Tekster: *Sl 31,2-6, 1 Kor 13, Luk 18,31-43*

Salmer: 736 Den mørke nat forgangen er, 651 Vor klippe vi slippe, 292 Kærligheds og sandheds ånd, 173 Èt vidste han om vejen frem, 438 Hellig, 477 Som korn, 321 O kristelighed

Umiddelbart forekommer det, som om vi i dagens evangelium har hørt to fortællinger, der ikke har noget med hinanden at gøre. Vi hører, at Jesus fortæller disciplene, hvad der skal ske ham, uden at de dog fatter noget af det.

Og vi hører om en blind tigger, som får fortalt, at det er Jesus går forbi ham på vejen. Han anråber Jesus som Davids søn, og Jesus fjerner hans blindhed, så han kan se.

Det, der binder de to episoder sammen er det med at høre, tro og se. Disciplene hører en fuldstændig præcis beskrivelse af hvad der skal ske. Men som sagt: de fatter ingenting. Tiggeren hører blot ordene Jesus fra Nazareth, da han spørger, hvem der går forbi, og straks bryder han ud i en religiøst tilbedende anråbelse.

Det der gør forskellen mellem tiggeren og disciplene, er tro! Det røber Jesus selv for os ved at sige til den blinde at hans tro har frelst ham.

Vi hører altså en fortælling om at man kan *høre uden at tro* og man kan *høre og komme til at tro*.

Det svarer vist egentlig godt til den virkelighed, vi oplever som kirkegængere. Jeg er i alt fald tit gået ud af kirken efter en gudstjeneste og tænkt: hvad var det egentlig han eller hun sagde?

Hvor det er som om ordene bare er prellet af på én. Men jeg kan også huske gange, hvor jeg er gået fra kirke og har tænkt: Ja! Det er jo lige sådan det er! Jeg vidste det ikke før, men jeg hørte noget der fik mig til at fatte sammenhænge i mit eget liv.

Jesus fortæller disciplene om de lidelser, der venter ham, og han underbygger endda sine forudsigelser ved at vise, hvordan profeterne i deres skrifter har forudsagt, at netop sådan ville det gå. Hvorfor er det så, det er skjulte ord for disciplene, som Lukas formulerer det. Hvorfor forstår de ingenting?

Jeg tror det hænger sammen med deres egne forventninger. De kom fra dårlige kår, mange af dem, og de fulgte Jesus i forventning om noget bedre. Så det han fortæller dem om lidelse og død, det ligger så langt fra deres egne forestillinger, at det slet ikke giver mening for dem. De er på vej til Jerusalem, og vi ved andre steder fra, at de forventer, at det er nu, Jesus vil oprette sit rige. Vi ved også, at det jo faktisk er det, han gør ved at lide og opstå. Men det var jo ikke dét, disciplene havde ventet. Når de tænkte at Jesus skulle oprette sit rige, så var det sådan et rige, som alle andre riger: romernes rige og Herodes's rige, bare meget bedre, de tænkte på. Men det rige, Jesus taler om, det er et helt anderledes rige, et åndeligt rige, et kærligheds rige. Det var jo også derfor, vi skulle høre apostlen Paulus's lovprisning af kærligheden her inden prædikenen.

Der er måske også noget andet, der gør det svært for disciplene at fatte det, Jesus siger. De befinder sig i Jeriko. Byen ligger i Jordandalen, 250 m under havets overflade. Og de er på vej til Jerusalem, der ligger 830 m over havet. Det er en vandring opad, de

har foran sig. En rejse opad mod den gyldne by Jerusalem der, fordi byen rummede templet med Gud Herrens sæde, for disciplene må have stået som det nærmeste, man på jorden kunne komme himlen. Men det Jesus beskriver for dem er en vandring nedad gennem smerte, angst, spot og død. Det de ser og det de hører ligger simpelthen for langt fra hinanden. De kan ikke få det til at passe sammen. Derfor kan de heller ikke tro. Vi hører jo senere, hvor galt det går, da trængslerne for alvor bryder løs: disciplene forlader Jesus og spredes i alle retninger. For når de ikke kan tro ham, når de *hører*, at han skal lide og dø før han opstår, så kan de da slet ikke tro at han skal sejre og opstå, når de *ser* ham blive taget til fange, tortureret og dræbt.

Disciplene kom senere til at forstå og fatte, hvad det var, Jesus mente, men det skete først mange uger senere, da Jesus var opstået fra de døde og Helligånden havde grebet disciplene og fik dem til at gå ud i hele verden og fortælle, hvordan Jesu fatale nederlag, hans lidelse, forsmædelse og død endte med at blive hans endegyldige sejr over alle onde og ødelæggende magter.

Den blinde tigger tror uden videre, da han hører, at det er Jesus fra Nazareth der drager forbi. Han tror Jesus kan det umulige. Han tror, at han kan give ham synet igen. Vi hører ikke noget om, hvorfor han tror. Vi kan forestille os, at han nok har hørt om Jesus, der gjorde så mange velgerninger. Men vi ved ingenting, vi får bare at vide, at han i samme øjeblik, han hører, at Jesus kommer forbi, tiltror ham alt. Og Jesus gør ikke hans tro til skamme, men gør ham seende.

Den blinde tiggers situation og disciplenes situation er så forskellige, at det umiddelbart er svært at sætte dem op mod hinanden. Men det er nok heller ikke meningen, at vi skal det. Det er nok snarere meningen, at vi skal holde os selv op mod hhv disciplene og tiggeren.

Er det disciplene, vi ligner mest? Vi vil gerne forstå os selv som kirke. Som dele af et fællesskab, der har styr på tingene. Som kender ritualerne. Kender kirkeårets gang. Ved lidt om at vi gøres retfærdige af tro og i alt fald ikke af gerninger. Ligesom disciplene jo også nok mente at vide, hvor de var på vej hen og hvad de var på vej henimod. Men har vi det også somme tider som dem, at vi næsten ved for meget, så meget at de forestillinger, vi selv har gjort os kommer til at stå og spærre for det vi hører, så vi hverken fatter det, eller tror det?

Eller ligner vi den blinde tigger? Som sidder der og slet ikke kan orientere sig. Men som råber Jesus om hjælp i sin afmægtighed, da han hører, det er ham der kommer?

Jeg synes selv, jeg kender begge dele. Både den møjsommelige kamp for at få tingene til at hænge sammen. For at få den moderne virkelighed til at give plads for den religiøse tro, jeg heller ikke rigtigt kan være foruden. Men jeg synes også, jeg kender til at sidde og ikke fatte en brik af noget som helst, og da især slet ikke at kunne se, hverken Gud eller frelse nogen steder. Og så pludselig at tænke, uden jeg selv ved, hvor tanken kommer fra: Jesus, du må hjælpe mig, for jeg kan ikke selv finde ud af noget som helst.

Det er ikke særligt rart ikke at have styr på tingene. Det er utrygt. Jeg tænker, at det på samme måde må være utrygt at være blind, så

man kun sanser den virkelighed, der er inden for rækkevidde og er henvist til andres hjælp, hvad alt det øvrige angår.

Evangeliet i dag fortæller os, at Jesus kan komme til os både når vi har styr på det hele, og når vi ikke fatter en brik, men at det paradoksalt nok er sådan, at det er når vi ikke selv kan finde rede i noget som helst, at vi bedst kan modtage og tro den hjælp, han rækker os.

Amen.